

บทสรุปการศึกษาสภาวะการณทางวัฒนธรรมในพื้นที่

จังหวัดสกลนคร

สภาวะการณทางวัฒนธรรมในพื้นที่จังหวัดสกลนคร กรณีเด็กและเยาวชน พบว่า เด็กและเยาวชนมีประเด็นความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาวะการณทางวัฒนธรรมในพื้นที่จังหวัดสกลนคร โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.21$) เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับปานกลางทุกรายด้าน โดยเรียงอันดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับ ดังนี้ ด้านศาสนา ($\bar{X} = 3.34$) ด้านครอบครัวและด้านเศรษฐกิจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน ($\bar{X} = 3.27$) และ ด้านสื่อ ($\bar{X} = 2.90$)

สภาวะการณทางวัฒนธรรมในพื้นที่จังหวัดสกลนคร กรณีประชาชน พบว่า ประชาชนมีประเด็นความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาวะการณทางวัฒนธรรมในพื้นที่จังหวัดสกลนคร โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$) เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับปานกลางทุกรายด้าน โดยเรียงอันดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับ ดังนี้ ด้านศาสนา ($\bar{X} = 3.41$) ด้านครอบครัว ($\bar{X} = 3.37$) และด้านเศรษฐกิจ ($\bar{X} = 3.27$)

การศึกษาสภาวะการณทางวัฒนธรรมในพื้นที่จังหวัดสกลนคร โดยภาพรวมแล้วอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งกรณีเด็กและเยาวชนและประชาชน เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยเป็นรายด้านพบว่า อยู่ในระดับปานกลางทั้งหมด ทั้งกรณีเด็กและเยาวชนและประชาชน ทั้งนี้เป็นเพราะการให้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มสังคมเมืองและสังคมชนบท อาจมีแนวคิด ความเหลื่อมล้ำจากการใช้ชีวิตและเทคโนโลยีในยุคปัจจุบันเป็นสำคัญ อีกทั้งมาตรการทางสังคม จารีตประเพณี ศาสนา แนวความเชื่อในแต่ละท้องถิ่นย่อมส่งผลต่อข้อคิดเห็นที่คณะทำงานได้เก็บรวบรวมแล้ววิเคราะห์ สังเคราะห์ อีกทั้งการประเมินค่า

นอกจากนี้แล้วเห็นควรให้ปฏิบัติตามระเบียบ กฎหมาย ข้อบังคับโดยเคร่งครัดซึ่งสอดคล้องกับการจัดระเบียบสังคมให้บ้านเมืองน่าอยู่อาศัยและเน้นย้ำให้ปฏิบัติตนเป็นพลเมืองที่ดี กล่าวคือ

๑. ความเป็นจังหวัดที่ส่งเสริมความปลอดภัยสำหรับเด็ก เช่น การออกแบบทางกายภาพให้ถนนหนทาง โรงเรียน มีความปลอดภัยสำหรับการใช้งานของเด็ก การลดพื้นที่เสี่ยงพื้นที่อันตรายสำหรับเด็กในเขตเมือง

๒. สถิติอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับเด็กในโรงเรียน ชุมชน ถนนหนทางที่ลดลง สถิติอาชญากรรมที่เยาวชนเข้าไปเกี่ยวข้อง สถิติการละเมิดทางเพศ ตลอดจนการสำรวจความรู้สึกปลอดภัยในการใช้ชีวิตประจำวันของเด็ก

๓. ความเป็นจังหวัดที่ส่งเสริมเรื่องสุขภาพพลานามัยของเด็ก เช่น การปรับปรุงบริการสุขภาพสำหรับเด็ก การมีมาตรการพิเศษในการดูแลสุขภาพเด็กกลุ่มเสี่ยง เช่น กลุ่มพ่อแม่วัยรุ่น เด็กพิการ เด็กต่างด้าว การรณรงค์ด้านสุขภาพอื่นๆ เช่น การรณรงค์ลดละเลิกเหล้าบุหรี่ในวัยรุ่น การรณรงค์เรื่องนิสัยการกินและการบริโภคอาหารสุขภาพ การรณรงค์เรื่องการออกกำลังกาย

๔. ตัวบ่งชี้สุขภาพเด็ก เช่น น้ำหนักส่วนสูง อัตราการตายทารก อัตราการเสียชีวิตด้วยโรคต่างๆ ในเด็ก การสำรวจนิสัยการบริโภคและการออกกำลังกายของเด็ก สภาวะด้านสุขภาพจิต ได้แก่ อัตราการพยายามฆ่าตัวตาย สภาวะความเสี่ยงด้านสุขภาพ เช่น อัตราการตั้งท้องในวัยรุ่น เป็นต้น

๕. ความเป็นจังหวัดที่ส่งเสริมความเข้มแข็งของครอบครัว เช่น การจัดระบบสวัสดิการสำหรับครอบครัวที่ยากลำบาก การมีครอบครัวทดแทนสำหรับเด็กที่กำพร้าหรือถูกทอดทิ้ง การเสริมสร้างความรู้ในการเลี้ยงดูลูกให้แก่พ่อแม่และคู่แต่งงานใหม่ การปรับปรุงระบบการดูแลเด็กในระดับชุมชน ตลอดจนการรณรงค์ทางสังคม เช่น การรณรงค์พาลูกไปเที่ยว พาลูกไปวัด การรณรงค์เพื่อลดการใช้ความรุนแรงหรือใช้กำลังกับลูก

๖. ตัวบ่งชี้เกี่ยวกับอัตราการหย่าร้าง สถิติความรุนแรงในครอบครัวที่เกิดกับเด็ก การสำรวจการใช้เวลาของเด็กกับครอบครัว

๗. ความเป็นจังหวัดที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็ก เช่น การระดมทุนท้องถิ่นในการพัฒนาการศึกษา การลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานด้านการศึกษา การพัฒนาครูในท้องถิ่น การพัฒนาแหล่งเรียนรู้บนฐานภูมิปัญญาท้องถิ่น การลงทุนในการพัฒนาโรงเรียนลักษณะพิเศษสำหรับเด็กด้อยโอกาส เป็นต้น

๘. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก การสำรวจนิสัยการเรียนรู้ของเด็ก การสำรวจสภาวะการทำงานของครู สภาวะความพร้อมด้านต่างๆ ของโรงเรียน

๙. ความเป็นจังหวัดที่มีกลไกที่มีประสิทธิภาพในการคุ้มครองสิทธิเด็ก เช่น การมีมาตรการคุ้มครองดูแลเด็กจากการถูกละเมิดสิทธิในลักษณะต่างๆ เช่น การใช้แรงงาน การค้าบริการทางเพศและการถูกทำร้ายในรูปแบบต่างๆ การใช้กระบวนการยุติธรรมสมานฉันท์ (Restorative Justice) ในการดูแลเด็กที่กระทำความผิด การมีระบบเฝ้าระวังสถานการณ์เด็กในจังหวัดพร้อมทั้งตัวชี้วัดที่มีประสิทธิภาพในการขับเคลื่อนการทำงานของภาคส่วนต่างๆ ในจังหวัด

๑๐. การลดสถิติการละเมิดสิทธิเด็กในลักษณะต่างๆ การติดตามผลเด็กที่ออกมาจากสถานพินิจ

๑๑. ความเป็นจังหวัดที่ส่งเสริมเรื่องพื้นที่สร้างสรรค์สำหรับเด็ก เช่น การปรับปรุงพื้นที่สาธารณะ เช่น สนามกีฬา พิพิธภัณฑ์ สวนสาธารณะ ลานกิจกรรม ทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพเพื่อให้เด็กเข้าถึงและใช้งานได้สะดวก การเพิ่มสนามเด็กเล่น ลานเยาวชน ถนนเด็กเดิน การสนับสนุนกิจกรรมชมรมกลุ่มสนใจของเด็ก

๑๒. พฤติกรรมการใช้เวลาว่างของเด็กและความพึงพอใจในการใช้พื้นที่สาธารณะเพื่อทำกิจกรรมต่างๆ

๑๓. ความเป็นจังหวัดที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเด็ก เช่น การส่งเสริมบทบาทของสภาเยาวชนและองค์กรเด็กในจังหวัด การมีกลไกให้เด็กมีส่วนร่วมในการวิพากษ์แผนพัฒนาจังหวัดในส่วนที่มีผลกับเด็ก การทำการศึกษาผลกระทบต่อเด็ก (Child Impact Assessment) เป็นกลไกในการตัดสินใจเชิงนโยบายของจังหวัด การมีระบบการให้คำปรึกษาแก่กลุ่มเยาวชนเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเยาวชนในการพัฒนาจังหวัด

๑๔. การมีส่วนร่วมของเยาวชนในกิจการของจังหวัดและความพึงพอใจในการมีส่วนร่วมดังกล่าว